

Sygn. akt I NKRS 69/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania J. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 28 kwietnia 2022 r.
w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2023 r.,

**uchyła zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z 28 kwietnia 2022 r.
na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie
Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269) oraz art. 71 § 2 w zw. z art. 73 § 1 ustawy
z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r.
poz. 2072. ze zm.) przeniosła J. W. - sędzię Sądu Rejonowego w R. w stan
spoczynku.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że pismem z 15 marca 2022 r. Prezes Sądu Okręgowego w R., przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa wyciąg z protokołu z posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w R. z 8 grudnia 2021 r., które wystąpiło do lekarza orzecznika ZUS o zbadanie niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego przez odwołującą się i wydanie orzeczenia w tej sprawie, pismo ZUS w R. z 24 lutego 2022 r., informujące, że sędzia J. W. nie zgłosiła się na badanie do lekarza orzecznika oraz pismo ZUS w R. z 11 marca 2022 r., informujące, że skarżąca nie usprawiedliwiła swojego niestawiennictwa na badanie do lekarza orzecznika.

Pismem z 7 kwietnia 2022 r. Prezes Sądu Okręgowego w R. przedstawił Krajowej Radzie Sądownictwa uchwałę Kolegium Sądu Okręgowego w R., podjętą na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2022 r.

Podczas posiedzenia w dniu 28 kwietnia 2022 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzoną dokumentacją, uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i w wyniku przeprowadzonego głosowania, rekomendował Radzie uwzględnienie wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w R. i przeniesienie J. W. - sędzi Sądu Rejonowego w R. w stan spoczynku (2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”).

Krajowa Rada Sądownictwa ustaliła, że J. W. zajmuje stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w R. Kolegium Sądu Okręgowego w R. uchwałą z 8 grudnia 2021 r. wystąpiło do lekarza orzecznika ZUS o zbadanie niezdolności do pełnienia obowiązków przez J. W. i wydanie orzeczenia w tym zakresie. ZUS w R. pismem z 24 lutego 2022 r. poinformował, że J. W. nie zgłosiła się na badanie do lekarza orzecznika, a pismem z 11 marca 2022 r., iż J. W. nie usprawiedliwiła swojego niestawiennictwa na badaniu u lekarza orzecznika. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki warunkujące przeniesienie J. W. w stan spoczynku, wynikające z art. 71 § 2 p.u.s.p., dlatego też powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 28 kwietnia 2022 r. Rada 11 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się” (przy obecności 15 osób) zdecydowała o przeniesieniu J. W. w stan spoczynku.

W odwołaniu z 28 lipca 2022 r. J. W. zaskarżyła w całości uchwałę nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 28 kwietnia 2022 r. o przeniesieniu sędziego Sądu Rejonowego w R. J. W. w stan spoczynku zarzucając naruszenie:

1. art. 41 u.k.r.s. w zw. z art. 379 pkt 3 k.p.c. poprzez brak umorzenia postępowania w przedmiocie przeniesienia sędziego Sądu Rejonowego w R. J. W. w stan spoczynku i podjęcie zaskarżonej uchwały mimo uprzedniego prowadzenia oraz zakończenia postępowania w stosunku do odwołującej się poprzez jego umorzenie przez Krajową Radę Sądownictwa uchwałą nr [...] z 1 kwietnia 2022 r., w sytuacji w której wcześniejsze postępowanie było prowadzone wobec tej samej osoby, w tym samym przedmiocie, na tej samej podstawie prawnej oraz w tych samych okolicznościach, co stanowi przesłankę nieważności postępowania;
2. art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez pozbawienie J. W. możliwości obrony swoich praw na każdym etapie wszczętego postępowania, poprzez brak zawiadomienia o posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w R. w dniu 8 grudnia 2021 r. oraz o skierowaniu na badanie lekarskie i brak możliwości złożenia wyjaśnień przed Kolegium, brak zawiadomienia o terminie badania lekarskiego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i tym samym uniemożliwienie stawienia się na badania, brak zawiadomienia o piśmie Prezesa Sądu Okręgowego w R. z 15 marca 2022 r. do Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesienie odwołującej się w stan spoczynku, brak zawiadomienia o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 1 kwietnia 2022 r., którego przedmiotem było podjęcie uchwały o przeniesieniu odwołującej się w stan spoczynku, jak również brak wezwania do złożenia przez odwołującą się wyjaśnień w związku z przedmiotem obrad przed lub w trakcie posiedzenia, brak zawiadomienia o terminie posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w R. w dniu 6 kwietnia 2022 r., w trakcie którego kolegium podjęło uchwałę o wystąpieniu do Krajowej Rady Sądownictwa o przeniesienie odwołującej się w stan spoczynku oraz brak możliwości złożenia wyjaśnień przed Kolegium, brak zawiadomienia o treści podjętej przez Kolegium Sądu Okręgowego w R. uchwały z dnia 6 kwietnia 2022 r., doręczenie odwołującej się Uchwały nr [...] Krajowej Rady

Sądownictwa z dnia 1 kwietnia 2022 r. o umorzeniu postępowania w przedmiocie przeniesienia odwołującej się w stan spoczynku w dniu 27 kwietnia 2022 r., a jednocześnie brak zawiadomienia o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 28 kwietnia 2022 r., którego przedmiotem ponownie było przeniesienie odwołującej się w stan spoczynku, jak również brak umożliwienia złożenia wyjaśnień przez sędziego w związku ze złożonym wobec niego wnioskiem, co stanowi przesłankę nieważności postępowania;

3. art. 33 ust. 1 u.k.r.s. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, wyrażające się w braku zwrócenia się do odwołującej się o wyjaśnienie przyczyny niestawienia się na badanie przez lekarza orzecznika w dniu 9 lutego 2022 r. przy jednoczesnym pominięciu, że w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia odwołującej się zawiadomienia przez ZUS Oddział w R. o skierowaniu na badanie celem ustalenia niezdolności do pełnienia obowiązków, zaś w aktach sprawy zalega pismo Prezesa Sądu Okręgowego w R. z 20 grudnia 2021 r. adresowane do ZUS celem wykonania uchwały Kolegium Sądu Okręgowego w R. z 9 grudnia 2021 r. wskazujące jako adres odwołującej się ul. [...], w R., podczas gdy w danych osobowych odwołującej się zawartych w wykazie służbowym sędziego w rubryce miejsce i adres zamieszkania co najmniej od dnia 15 lutego 2017 r. wpisany jest jej inny adres zamieszkania tj. ul. [...], w R., a nadto, że całość korespondencji w niniejszej sprawie była kierowana na ten właśnie adres i odbierana przez odwołującą się, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy powinna doprowadzić do wniosku o braku doręczenia odwołującej się zawiadomienia o terminie badania przez lekarza orzecznika i skutkować oddaleniem wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w R. wobec braku przesłanki przeniesienia w stan spoczynku o której mowa w art. 71 § 2 p.u.s.p.;
4. art. 29 u.k.r.s. poprzez brak zawiadomienia odwołującej się jako uczestnika postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa o posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2022 r., w sytuacji w której odwołująca się na dzień przed terminem posiedzenia Rady zapoznała się z Uchwałą nr [...] Krajowej Rady

Sądownictwa z dnia 1 kwietnia 2022 r. o umorzeniu postępowania w przedmiocie przeniesienia jej w stan spoczynku, uniemożliwiając jej tym samym udział w postępowaniu oraz złożenie wyjaśnień, podczas gdy zawiadomienie odwołującej się o terminie i przedmiocie posiedzenia umożliwiłoby jej realizację uprawnienia do złożenia wyjaśnień, z których wynikałoby, że nie naruszyła ona obowiązku stawienia się na badanie lekarskie, o którym mowa w 71 § 2 p.u.s.p. bez uzasadnionej przyczyny, gdyż nie została zawiadomiona o terminie badania, co powinno skutkować oddaleniem wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w R. wobec braku przesłanki przeniesienia w stan spoczynku, o której mowa w art. 71 § 2 p.u.s.p.;

5. art. 180 ust. 1 i ust. 3 a contrario Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie tych przepisów i uwzględnienie wniosku Kolegium Sądu Okręgowego w R. o przeniesienie Sędziego Sądu Rejonowego J. W. w stan spoczynku mimo braku ku temu podstaw.
6. art. 71 § 2 p.u.s.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu, tj. zastosowanie go w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału, w tym w szczególności z danych osobowych zawartych w wykazie służbowym J. W. oraz pisma Prezesa Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 grudnia 2021 r. do ZUS Oddział w R. wynika, że J. W. nie została zawiadomiona o terminie badania celem ustalenia zdolności do pełnienia obowiązków sędziego wyznaczonego na 9 lutego 2022 r., gdyż skierowanie na to badanie zostało wysłane na niewłaściwy adres tj. ul. [...], w R. i nie zostało jej doręczone (co potwierdza również załączone do niniejszego odwołania pismo ZUS z dnia 17 maja 2022 r. do odwołującej się), podczas gdy adresem miejsca zamieszkania odwołującej się odnotowanym w jej aktach osobowych zawierających dane do wykazu służbowego sędziego co najmniej od 15 lutego 2017 r. jest ul. [...], w R., co stanowi uzasadnioną przyczynę braku poddania się badaniu w wyznaczonym terminie, o której mowa w 71 § 2 ww. ustawy.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości oraz umorzenie postępowania przed Krajową Radą

Sądownictwa względnie o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty były zasadne.

W pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć, jakie przepisy proceduralne należy zastosować w przedmiotowej sprawie, bowiem oprócz ustanowienia w art. 73 § 2 p.u.s.p. prawa do odwołania się od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, o których mowa w art. 70 i 71 p.u.s.p., zakres postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego od uchwały KRS w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku nie został w p.u.s.p. uregulowany.

Punktem wyjścia do oceny zakresu postępowania przed Sądem Najwyższym jest ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904, ze zm.), zgodnie z którą Sąd Najwyższy powołany został do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez: zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne, kontrolę nadzwyczajną prawomocnych orzeczeń sądowych w celu zapewnienia ich zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej przez rozpoznawanie skarg nadzwyczajnych (art. 1 ust. 1 lit. a i b). Dalsze uregulowania (rozdział 8 - postępowanie przed Sądem Najwyższym) wyznacza sposób procedowania z perspektywy możliwej aktywności w toku postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., III KRS 1/18). Zatem niewątpliwie do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwały KRS w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku stosować należy odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Za takim stanowiskiem przemawia również fakt, że w sprawach z odwołań od uchwał Rady wymienionych w ustawie z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie

Sądownictwa (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 269), do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania o skardze kasacyjnej z wyłączeniem przepisu art. 87¹ tej ustawy.

Powyższe warunkuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Z art. 398³ § 1 k.p.c. wynika, że odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika ponadto, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Dalej, należy zwrócić uwagę na przepisy regulujące kwestie związane z przenoszeniem sędziego w stan spoczynku. Zgodnie z art. 70 § 1 p.u.s.p. sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego. Stosownie do § 2 przytoczonej regulacji, z żądaniem przeniesienia w stan spoczynku oraz zbadania niezdolności do pełnienia obowiązków przez sędziego i wydania orzeczenia, może wystąpić zainteresowany sędzia lub właściwe kolegium sądu. W przypadku sędziego pełniącego funkcję prezesa sądu okręgowego i apelacyjnego z wnioskiem może wystąpić także Minister Sprawiedliwości. Ostatecznie, jak stanowi art. 71 § 2 p.u.s.p. sędzia może być przeniesiony w stan spoczynku, jeżeli bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu, o którym mowa w art. 70 § 2, jeżeli z żądaniem badania wystąpiło kolegium sądu albo Minister Sprawiedliwości.

Analiza powyższych przepisów prowadzi do jednoznacznego wniosku, że do podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku z przyczyn określonych w art. 70 § 1 p.u.s.p. bezwzględnie wymagany jest wniosek właściwego kolegium sądu, wniosek samego sędziego, a w przypadku sędziego pełniącego funkcję prezesa

sądu okręgowego i apelacyjnego wniosek Ministra Sprawiedliwości. W przesłanych przez Krajową Radę Sądownictwa dokumentach postępowania brak jest wniosku podmiotu uprawnionego o przeniesienie odwołującej się w stan spoczynku. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada nie wspomina na czyj wniosek została ona podjęta. Lakonicznie i enigmatycznie wspomina jednak, że pismem z 7 kwietnia 2022 r. Prezes Sądu Okręgowego w R. przedstawił Krajowej Radzie Sądownictwa uchwałę Kolegium Sądu Okręgowego w R., podjętą na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2022 r. Przy czym w zasadzie przy piśmie z 7 kwietnia 2022 r. nie przesłano uchwały, lecz wyciąg z protokołu posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w R.. W wyciągu tym zawarto stwierdzenie *„Kolegium Sądu Okręgowego w R. stosownie do treści art. 73 § 1 i ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych postanowiło wystąpić do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o przeniesienie w stan spoczynku: głosów za – 2 głosów przeciw – 0 głosów wstrzymujących się – 3”*.

Po pierwsze trudno uznać, aby Kolegium Sądu Okręgowego w R. wystąpiło z wnioskiem o przeniesienie w stan spoczynku odwołującej się, skoro z treści wyciągu i postanowienia kolegium nie wynika w stosunku do kogo występuje z wnioskiem. Precyzować tego nie może zarówno pismo przewodnie podpisane przez Prezesa Sądu, skoro nie jest on organem uprawnionym do wystąpienia z wnioskiem, jak również poprzedzająca treść wyciągu, która w zasadzie uniemożliwia poznanie przebiegu posiedzenia kolegium i poznanie jednoznacznej treści uchwał na nim zapadłych. Po drugie zastrzeżenia budzi również wskazana przez kolegium podstawa prawna jego decyzji wskazana jako *„art. 73 § 1 i”* p.u.s.p. W ustawie tej brak jest jednostki redakcyjnej określonej jako *„art. 73 § 1 i”*. Ponadto, nawet gdyby uznać, iż kolegium jako podstawę swojej decyzji chciało przyjąć art. 73 § 1 p.u.s.p. (w sprawach przeniesienia sędziego w stan spoczynku, o których mowa w art. 70 i 71, podejmuje decyzję Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego, kolegium właściwego sądu albo Ministra Sprawiedliwości.) to przepis ten nie daje podstaw kolegium do podjęcia uchwały w przedmiocie wystąpienia do KRS z wnioskiem o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, lecz stanowi podstawę prawną do podjęcia uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa. Poszukiwaną przez Kolegium podstawę stanowi art. 70 § 2 p.u.s.p. Po trzecie, w braku wniosku,

podjętego na podstawie właściwych przepisów, Krajowa Rada Sądownictwa nie mogła podjąć uchwały o przeniesieniu J. W. w stan spoczynku. Podjęcie przez Radę w przedmiotowej sprawie uchwały bez stosownego wniosku odbyło się bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, co przesądza o braku legalności uchwały i samo w sobie stanowi podstawę do jej uchylenia, jako sprzecznej z prawem. Dopuszczenie do sytuacji, w której Rada bez stosownych wniosków i z naruszeniem przepisów podejmuje uchwały o przeniesienie sędziów stan spoczynku godzi w podstawowe zasady konstytucyjne, w szczególności art. 2 Konstytucji (zasada demokratycznego państwa prawnego), art. 7 Konstytucji (zasada praworządności) i art. 180 ust. 1 Konstytucji (zasada nieusuwalności sędziów). Choć Sąd Najwyższy związany jest zarzutami odwołania (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), a skarżąca w ramach podstaw wniesionego odwołania nie wskazywała na powyżej dostrzeżone naruszenia, to rażące uchybienie jakiego dopuściła się Rada w postaci podjęcia uchwały bez stosownego wniosku i z naruszeniem przepisów oraz zasad konstytucyjnych traktować należy w kategoriach nieważności postępowania i wziąć je pod rozwagę z urzędu.

Stwierdzenie powyższych uchybień samo w sobie stanowi podstawę do uchylenia zakażonej uchwały i w zasadzie zbędnym czyni rozważanie zarzutów podnoszonych w odwołaniu skarżącej, niemniej jednak Sąd Najwyższy dostrzega w przedmiotowej sprawie konieczność odniesienia się do wskazywanych w odwołaniu uchybień Krajowej Rady Sądownictwa przy podejmowaniu uchwały.

Za bezzasadne należało uznać dwa pierwsze z podniesionych zarzutów odnoszących się do nieważności postępowania. Po pierwsze zaznaczyć należy, że postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa normują nie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, lecz ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa i uchwała Nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, nie mogło zatem dojść do naruszenia art. 379 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 41 u.k.r.s. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c. Rację ma skarżąca, że postępowanie w przedmiotowej sprawie należało umorzyć, jednak nie z tej przyczyny, iż wcześniej toczyło się postępowanie wobec odwołującej, w tym samym przedmiocie, na tej samej podstawie prawnej oraz w tych samych okolicznościach, które to postępowanie następnie zostało umorzone.

Skoro postępowanie zostało umorzone nic nie stało na przeszkodzie by wszcząć i prowadzić nowe, brak jest przepisu prawa, który uniemożliwiłby KRS takie działanie. Postępowanie poprzedzające wydanie zaskarżonej uchwały należało jednak ponownie umorzyć z uwagi na brak wniosku uprawnionego podmiotu o przeniesienie skarżącej w stan spoczynku, na co zwrócono uwagę już powyżej.

W ocenie Sądu Najwyższego brak jest podstaw do tego by twierdzić, iż skarżąca została pozbawiona możliwości obrony swoich praw i z tej przyczyny doszło do nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. jak już wskazano, przepis ten odnosi się do postępowania przed sądami, zaś szczegółowe uregulowania co do trybu postępowania przed Radą zawierają wyżej wymieniona ustawa oraz uchwała Rady. Podobnie niesłusznie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 29 ust. 2 u.k.r.s. zgodnie z którym uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Wykładnia funkcjonalna unormowania art. 29 ust. 2 u.k.r.s. nie może być utożsamiana z wezwaniem na posiedzenie Rady, ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Wspomniana informacja nie służy umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania. Stąd też nie można czynić Radzie zarzutu naruszenia przepisów o trybie informacyjnym, które to naruszenie rzutowałoby na wynik spraw (wyroki Sądu Najwyższego z 11 marca 2015 r., III KRS 7/15; z dnia 6 marca 2013 r., III KRS 70/13).

Trafnie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 71 § 2 p.u.s.p. Z dokumentów dostarczonych przez Radę wynika, iż skarżąca nie została skutecznie zawiadomiona o terminie badania przez lekarza orzecznika ZUS, gdyż pismo w tej sprawie wysłane zostało na adres, pod którym odwołująca się nie zamieszkuje. Brak zawiadomienia o terminie badania stanowi uzasadnioną przyczynę braku poddania się badaniu i w efekcie uniemożliwia przeniesienie sędziego w stan spoczynku na podstawie art. 71 § 2 p.u.s.p. W braku wniosku uprawnionego podmiotu o przeniesienie skarżącej w stan spoczynku, jak również z uwagi

na usprawiedliwione niestawiennictwo na badaniu przez lekarza orzecznika ZUS Krajowa Rada Sądownictwa nie mogła podjąć uchwały o przeniesieniu odwołującej się w stan spoczynku. Odmienne działanie Rady doprowadziło do naruszenia art. 71 § 2 p.u.s.p. i wydania zaskarżonej uchwały z naruszeniem prawa.

Z wyżej opisanych przyczyn nie sposób też odmówić zasadności podniesionemu przez skarżącą zarzutowi naruszenia art. 33 ust. 1 u.k.r.s. Rada nie rozważyła wszechstronnie sprawy albowiem nie dostrzegła, że brak jest wniosku uprawnionego podmiotu o przeniesienie skarżącej w stan spoczynku, jak również nie zwróciła uwagi, iż wezwanie na badanie skierowane zostało do odwołującej się na inny niż aktualny adres zamieszkania, co przesądziło o braku stawiennictwa na wyznaczony przez lekarza ZUS termin badania. Co również istotne, Rada, ale także Prezes Sądu Okręgowego w R., w celu pełnego, wszechstronnego i transparentnego rozpoznania sprawy winni zwrócić się także do skarżącej o informację o przyczynach braku stawiennictwa na badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, a nie poprzestać jedynie na informacji zwrotnej z ZUS.

Rację ma również odwołująca się wskazując, iż uchwała KRS narusza art. 180 ust. 1 i 3 Konstytucji RP. Przeniesienie skarżącej w stan spoczynku w braku ku temu jakichkolwiek podstaw naruszało konstytucyjną zasadę nieusuwalności sędziów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 73 § 2 p.u.s.p. uchylił zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.